វគ្គ XVIII

អំណោយសំរាប់ដុបប៊ី

ក្នុងរយៈពេលមួយសន្ទុះ ភាពស្ងៀមស្ងាត់បានកើតមានឡើង ពេលដែលរ៉ុន ជីននី សាស្ត្រាចារ្យឡក់ហាត និងហេរីដែលខ្លួនគេកខ្វក់ ហើយប្រឡាក់សុទ្ធតែឈាមបានឈរនៅផ្លូវចូល។ បន្ទាប់មក មានសម្រែកមួយបន្លឺឡើង៖

- ជីននី!

គឺអ្នកស្រីវីស្លី ដែលកំពុងតែអង្គុយ ហើយលាន់មាត់ស្រែក នៅពីមុខភ្លើងក្នុងចង្ក្រានកំដៅ។ គាត់បានក្រោកឈរ ហើយលោកវីស្លីឈរពីក្រោយយ៉ាងជិតគាត់។ ពួកគាត់ទាំងពីររត់ទៅអោបជីននី។

ប៉ុន្តែហេរីបានមើលរំលងពួកគេ។ លោកសាស្ត្រាចារ្យដាំប័លដ័រកំពុងតែឈរនៅក្បែរធ្នើរលើចង្ក្រានកំដៅ ហើយបញ្ចេញស្នាមញញឹមដ៏រីករាយ។ នៅក្បែរគាត់ គឺសាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាល ដែលកំពុងតែដកដង្ហើមធំ ហើយកំពុងតែយកដៃក្តោបទ្រូងគាត់យ៉ាងជាប់។ ហ្វ៉ូឃែសបានបន្លឺសំឡេងស្អុះយ៉ាងស្រទន់កាត់ត្រចៀករបស់ហេរី ហើយទៅទំលើស្មារបស់លោកដាំប័លដ័រ នៅពេលដែលហេរី និងរ៉ុនត្រូវអ្នកស្រីវីស្លីចាប់អោបរឹត។

- ឯងបានជួយនាង! ឯងបានជួយសង្គ្រោះនាង! តើឯងធ្វើដូចម្តេចទៅ?

- ខ្ញុំគិតថា អ្នកទាំងអស់គ្នាពិតជាចង់ដឹងអំពីរឿងនេះ- សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលនិយាយខ្សាវៗ។

អ្នកស្រីវីស្លីលែងហេរី ដែលនៅស្ទាក់ស្ទើរមួយស្របក់ បន្ទាប់មក វាដើរទៅកាន់តុ ហើយដាក់មួកសិល្ប៍ ដាវដាប់ត្បូងទទឹម និងអ្វីដែលនៅសេសសល់ពីសៀវភៅកំណត់ហេតុរបស់រីតដល។

បន្ទាប់មក វាចាប់ផ្តើមនិយាយរឿងរ៉ាវគ្រប់យ៉ាងឲ្យអ្នកទាំងអស់គ្នាដឹង។ ប្រហែលជាអស់ដប់ប្រាំនាទី វាចាប់ផ្តើមនិយាយយ៉ាងអណ្តែតអណ្តូង និងស្ងៀមស្ងាត់៖ វាបានប្រាប់ពីសំឡេងដែលគ្មានរាងកាយ ប្រាប់វិធីដែលហឺម៉ាយអូនីអាចដឹងបានថា វាបានស្តាប់ឮសំឡេងរបស់សត្វពស់តាមរយៈបំពង់ ប្រាប់អំពីការលួចតាមសត្វពីងពាងចូលទៅក្នុងព្រៃ ប្រាប់ពីសម្តីរបស់អារ៉ាហ្គក ដែលបានប្រាប់ថា ជនរងគ្រោះដោយសារពស់នោះនៅឯណា ប្រាប់ថាវាបានទាយដឹងថា ម៉ុននីង មីតថល ក៏ធ្លាប់ជាជនរងគ្រោះម្នាក់ដែរ ព្រមទាំងប្រាប់ថា វាបានប៉ាន់ស្មានពី ច្រកចូលទៅក្នុងបន្ទប់សម្ងាត់នោះថាប្រាកដជានៅក្នុងបន្ទប់ទឹករបស់នាង...

- ល្អ!- អ្នកស្រីម៉ាកហ្គូណាហ្គាលបាននិយាយកាត់នៅពេលវាឈប់មួយភ្លែត - អ៊ីចឹង ឯងបានដឹងពីច្រកចូលបន្ទប់សម្ងាត់នោះ...ឯងបានល្មើសវិន័យរាប់រយរបស់សាលា។ ប៉ុន្តែតើឯងធ្វើដូចម្តេចទើបអាចគេចផុតពីគេបាន ផោតធ័រ?

សំឡេងរបស់ហេរីឡើងស្អក។ វាបានប្រាប់ពួកគេពីការមកដល់យ៉ាងទាន់ពេលរបស់ហ្វ៊ូវេយេស ហើយប្រាប់អំពីម្ជុកសិល្បិ៍ដែលបានឲ្យដាវទៅវា។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់មក វាចាប់ផ្តើមនិយាយអាក់អួល។ វាបានព្យាយាមយ៉ាងខ្លាំងក្នុងការនិយាយពង្វាងពីរឿងសៀវភៅកំណត់ហេតុរបស់រីតដល ឬនិយាយពីជីននី។ ជីននីកំពុងតែឈរផ្អែកក្បាលទៅនឹងស្មារបស់អ្នកស្រីវីស្លី ហើយទឹកភ្នែកនៅតែហូរស្រក់យ៉ាងស្ងៀមស្ងាត់កាត់ថ្ពាល់របស់នាង។ ហេរីកំពុងតែគិតថា តើនឹងមានអ្វីកើតឡើងបើគេបណ្តេញនាងចេញពីសាលា? ហេរីកំពុងតែព្យាយាមប្រើការស្រមើស្រមៃរបស់វាយ៉ាងខ្លាំង។ សៀវភៅកំណត់ហេតុរបស់រីតដលមិនអាចប្រើការបានទៀតទេ។ ដូចនេះ ពួកគេមិនអាចបញ្ជាក់បានទេថា រីតដលបានបញ្ជានាងឲ្យធ្វើរឿងទាំងអស់នោះ។

ហេរីកំពុងតែសម្លឹងមើលទៅលោកដាំប័លដ័រដែលកំពុងតែញញឹមតិចៗ។ ពន្លឺភ្លើងចាំងប៉ះវ៉ែនតាចំណិតខែរបស់គាត់។

- អ្វីដែលខ្ញុំចាប់អារម្មណ៍បំផុតនោះគឺ- លោកដាំប័លដ័រនិយាយយ៉ាងសុភាព - តើឡូត វ៉ុលដឺម៉រអាចទាក់ទាញអារម្មណ៍របស់ជីននីបានយ៉ាងដូចម្តេចទៅ? ព្រោះក្នុងកំឡុងពេលនោះ អ្នកយកការណ៍របស់ខ្ញុំបានប្រាប់ខ្ញុំថា គេកំពុងតែសម្ងំខ្លួននៅព្រៃនៅឯ អាល់បានី ឯណោះ។

ភាពធូរស្រាល ភាពកក់ក្តៅ ដែលមានឥទ្ធិពលយ៉ាងខ្លាំង និងគួរឲ្យរីករាយបានសាយភាពពេញខ្លួនហេរី។

- គឺជាអ្វីទៅ?- អ្នកស្រីវីស្លីបន្លឺឡើងក្នុងសំឡេងដ៏គួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍មួយ - អ្នកដែលឯងស្គាល់ បានអូសទាញជីននី? ប៉ុន្តែនាងមិន...នាងមិនបាន...តើពិតជាអ៊ីចឹងរឺ?

- គឺសៀវភៅកំណត់ហេតុ- ហេរីនិយាយយ៉ាងលឿន ព្រមទាំងលើកសៀវភៅនោះឡើង ហើយបង្ហាញទៅលោកដាំប័លដ័រ - រីតដលបានសរសេរសៀវភៅនេះកាលពីគាត់មានអាយុដប់ប្រាំមួយឆ្នាំ។

សាស្ត្រាចារ្យដាំប័លដ័របានយកសៀវភៅកំណត់ហេតុពីដៃរបស់ហេរី ហើយមើលទៅទំព័រដែលឆេះ ហើយទទឹកជោកជាំយ៉ាងចាប់អារម្មណ៍តាមរយៈច្រមុះដ៏វែង ហើយកោងរបស់គាត់។

- អស្ចារ្យ!- គាត់និយាយយ៉ាងស្រទន់ - ជាការពិតណាស់ គេប្រហែលជាសិស្សដ៏ឈ្លាសវៃបំផុតប្រចាំសាលាហុកវ៉ាត ដែលកម្រនឹងរកបានណាស់- គាត់បែរសម្លឹងទៅគ្រួសារវីស្លីដែលកំពុងតែមើលយ៉ាងភាំងស្មារតី។

- មានមនុស្សតែប៉ុន្មាននាក់តែប៉ុណ្ណោះ ដែលដឹងថា ឡូត វ៉ុលដឺម៉រ មានឈ្មោះមួយទៀតគឺ ថម រីតដល។ ខ្ញុំបានបង្រៀនគេដោយផ្ទាល់កាលពីហាសិបឆ្នាំមុននៅសាលាហុកវ៉ាត។ គេបានបាត់ខ្លួនបន្ទាប់ពីចាកចេញពីសាលា។ គេបានធ្វើដំនើរទៅយ៉ាងឆ្ងាយ ហើយបានលង់ខ្លួនយ៉ាងជ្រៅទៅក្នុងមន្តអាគមងងឹត ហើយបានសេពគប់ជាមួយនឹងភាវៈអាក្រក់ ព្រមទាំងអនុវត្តវិជ្ជានិម្មិតកម្មវេទមន្តដ៏គ្រោះថ្នាក់ជាច្រើន។ នៅពេលដែលគេដាក់ឈ្មោះថា ឡូត វ៉ុលដឺម៉រ មិនងាយមានអ្នកចំនាំគេបានទេ។ កម្រនឹងមានគេដឹងថា ឡូត វ៉ុលដឺម៉រ និងក្មេងប្រុសដ៏ស្រស់សង្ហា មានបញ្ញាវៃឆ្លាត ដែលធ្លាប់ធ្វើជាអនុរក្សក្រុមសិស្សច្បង តាមពិតជាមនុស្សតែមួយសោះ។

- ប៉ុន្តែជីននី- អ្នកស្រីវីស្លីនិយាយ - តើជីននីរបស់យើងអាចធ្វើអ្វីបានជាមួយនឹងមនុស្សម្នាក់នោះទៅ?

- សៀវភៅកំណត់ហេតុរបស់គាត់!- ជីននីបន្លឺសំឡេងទាំងអណ្តឹតអណ្តក - ខ្ញុំបានសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅនោះ ហើយគាត់បានឆ្លើយតបមកវិញពេញមួយឆ្នាំ។

- ជីននី!- លោកវីស្លីនិយាយទាំងស្រឡាំងកាំង - តើប៉ាមិនបានបង្រៀនកូនទេរឺ? តើប៉ាតែងតែប្រាប់អ្វីដល់កូន? មិនត្រូវទុកចិត្តលើអ្វីទាំងអស់។ ហេតុអ្វីបានជាកូនមិនបង្ហាញសៀវភៅកំណត់ហេតុនោះដល់ប៉ាម៉ាក់? វត្ថុដែលគួរឲ្យសង្ស័យដូចនេះ វាប្រាកដជាពោរពេញទៅដោយមន្តអាគមងងឹតហើយ។

- ខ្ញុំមិនបានដឹងទេ- ជីននីនិយាយយ៉ាងអណ្ដឹតអណ្ដក - ខ្ញុំបានឃើញវានៅក្នុងចំនោមសៀវភៅដែលម៉ាក់បានទិញឲ្យខ្ញុំ។ ខ្ញុំគិតថា នរណាម្នាក់បានទុកវាចោល ហើយភ្លេចវានៅក្នុងនោះ...

- កញ្ញាវីស្លីគួរតែទៅគិលានដ្ឋានសិននៅពេលនេះ- លោកដាំប៊័លដ័រនិយាយកាត់ ដោយប្រើសំឡេងយ៉ាងច្បាស់លាស់ - នេះគឺជាបទពិសោធដ៏គួរឲ្យឈឺចាប់សម្រាប់នាងហើយ។ វានឹងគ្មានការដាក់ទោសទេ។ វេទគូដែលចាស់ជាងនាង ហើយចេះដឹងជាងនាងក៏ធ្លាប់ត្រូវបាន ឡូត វ៉ុលដឺម៉រ បោកប្រាស់ដែរ- គាត់បានដើរបោះជំហានវែងៗទៅកាន់ទ្វារ ហើយបើកវាឡើង - គ្រែដែលនៅសល់ប្រហែលជាធំ ហើយបន្ទប់នោះពោរពេញទៅដោយចំហាយនៃសូកូឡាក្ដៅទៀតផង។ ខ្ញុំតែងតែគិតថា វាធ្វើឲ្យខ្ញុំសប្បាយចិត្តណាស់- គាត់និយាយបន្ថែម ហើយងាកយ៉ាងរហ័សទៅរកជីននី - ឯងនឹងដឹងថា អ្នកស្រីផុមហ្វ្រីបានត្រៀមរួចរាល់អស់ហើយ។ គាត់គ្រាន់តែផ្ដល់ទឹកនៃដើមម៉ានឌ្រេក ជនរងគ្រោះដោយសារតែសត្វពស់នោះ នឹងដឹងខ្លួនបានគ្រប់ពេល។

- ដូចនេះ ហឺម៉ាយអូនីមិនកើតអីនោះទេ!- រ៉ុននិយាយយ៉ាងរីករាយ។

- នឹងមិនមានការខូចខាត ឬការរងរបួសទៀតទេ- លោកដាំប៊័លដ័រនិយាយ។

លោកស្រីវីស្លីបាននាំជីននីចេញទៅក្រៅ ហើយលោកវីស្លីបានដើរចេញតាមក្រោយ។ មើលទៅគាត់ ដូចជាញ័រយ៉ាងខ្លាំង។

- អ្នកដឹងទេ អ្នកស្រីមីណែរវ៉ា- លោកដាំប៊័លដ័រនិយាយយ៉ាងល្អិតល្អន់ ទៅកាន់អ្នកស្រីម៉ាកហ្គូណាហ្កាល - ខ្ញុំតែងតែគិតអំពីគុណសម្បត្តិនៃពិធីជប់លៀងនេះ។ តើអ្នកស្រីអាចទៅក្រៅ ហើយត្រួតពិនិត្យចំពោះកិច្ចការនៅក្នុងផ្ទះបាយបានទេ?

- ពិតជាបាន!- អ្នកស្រីម៉ាកហ្គូណាហ្កាលនិយាយយ៉ាងម៉ឹងម៉ាត់ ហើយបានបើកទ្វារ - ខ្ញុំទុកផោតធ័រ និងវីស្លីឲ្យលោកចាត់ការចុះ បានទេ?

- ប្រាកដណាស់!- លោកដាំប៊័លដ័រនិយាយ។

គាត់ក៏បានចាកចេញទៅ ទុកឲ្យហេរី និងរ៉ុនសម្លឹងមើល ដាំប៊័លដ័រ ឆ្ងៀកៗ។ តើសាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្កាលនិយាយថា "*ចាត់ការ*ជាមួយពួកគេ" នេះចង់មានន័យថាម៉េច? តិចលោពួកគេត្រូវទទួលទណ្ឌកម្មទៅ។

រ៉ុនច្របាមាត់របស់វាទាំងភ័យខ្លាច។

- នរណាថា មនុស្សដែលគេតែងគោរពលើកតំកើង មិនអាចនិយាយក្រឡាស់សម្ដីនោះ?- គាត់ចាប់ផ្ដើមញញឹម។ - ឯងទាំងពីរ នឹងទទួលបានអំណោយពិសេសក្នុងការជួយសង្គ្រោះសាលាហើយ...ចាំមួយភ្លែត...ហ្នឹងហើយ! ខ្ញុំគិតថាឯងទទួលបានពីររយពិន្ទុសម្រាប់ក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដ័រ។

មុខរបស់រ៉ុនប្រែទៅជាពណ៌ផ្កាឈូកព្រឿងៗ ដូចជាផ្កានៅថ្ងៃបុណ្យនៃសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់សាស្ត្រាចារ្យឡក់ហាតអញ្ចឹង ហើយក៏យកដៃខ្ទប់មាត់ម្ដងទៀត។

- ប៉ុន្តែម្នាក់ក្នុងចំនោមពួកឯង ហាក់បីដូចជាស្ងប់ស្ងាត់ណាស់នៅក្នុងការធ្វើដំណើរផ្សងព្រេងដ៏គ្រោះថ្នាក់នេះ- លោកដាំប៊័លដ័រនិយាយបន្ថែម - ហេតុអ្វីបានជាដាក់ខ្លួនម្ល៉េះ ហ្គីលដឺរ៉យ?

ហេរីស្រាប់តែភ្ញាក់ព្រើត។ វាភ្លេចអំពីវត្តមាននៃសាស្ត្រាចារ្យឡក់ហាតឲ្យឈឹង។ វាបែរទៅមើលគាត់ ឃើញថាគាត់កំពុងតែឈរនៅកន្លៀតបន្ទប់ មុខញញឹមជាប់រហូត។ នៅពេលដែលលោកដាំប៊័លដ័រសួរទៅគាត់ គាត់បែរមើលទៅខាងក្រោយខ្នងរបស់គាត់ ដើម្បីចង់ដឹងថាលោកដាំប៊័លដ័រកំពុងនិយាយទៅកាន់នរណា។

- លោកសាស្ត្រាចារ្យដាំប៊័លដ័រ- រ៉ុននិយាយយ៉ាងលឿន - មានគ្រោះថ្នាក់មួយបានកើតឡើងនៅក្នុងបន្ទប់សម្ងាត់ ហើយលោកសាស្ត្រាចារ្យឡក់ហាត...

អំណោយសំរាប់ដុបប៊ី

- តើខ្ញុំជាសាស្ត្រាចារ្យរឺ?- គាត់និយាយដោយភ្ញាក់ផ្អើល - ពិតជារឿងល្អណាស់! ខ្ញុំគិតថា ខ្ញុំអស់សង្ឃឹមទៅហើយ។ តើខ្ញុំពិតជាសាស្ត្រាចារ្យមែនរឺ?

- គាត់បានព្យាយាមសូត្របាលីកំទេចការចងចាំ ហើយចង្កឹះវេទមន្តក៏ស្រាប់តែបាញ់សិល្ប៍ចំគាត់វិញ- រ៉ុនពន្យល់ដាំប័លដ័រមួយៗ។

- គួរឲ្យសោកស្តាយណាស់!- លោកដាំប័លដ័រនិយាយ ហើយគ្រវីក្បាលរបស់គាត់ធ្វើឲ្យពុកមាត់ពណ៌ប្រាក់របស់គាត់រញ្ជួយ - កាំបិតចិតដងឯងហើយ! ហ្គិលដឺរ៉យ!

- កាំបិត?- សាស្ត្រាចារ្យឡក់ហាតនិយាយយ៉ាងងងឹតងងុល - ខ្ញុំគ្មានកាំបិតនោះទេ។ តែក្មេងម្នាក់នោះមានដាវ- គាត់ចង្អុលទៅហេរី - វាអាចឲ្យលោកខ្ចីដាវបាន។

- តើឯងអាចជួយនាំគេទៅកាន់គិលានដ្ឋានបានដែររឺទេ?- លោកដាំប័លដ័រនិយាយទៅកាន់រ៉ុន - ខ្ញុំមានពាក្យខ្លះចង់និយាយជាមួយហេរី។

សាស្ត្រាចារ្យឡក់ហាតដើរចេញទៅក្រៅ។ រ៉ុនបានចោលក្រសែភ្នែកយ៉ាងឆ្ងល់ទៅកាន់លោក ដាំប័លដ័រ និង ហេរី នៅពេលដែលវាបិទទ្វារ។

លោកដាំប័លដ័របានចង្អុលទៅកៅអីមួយក្នុងចំនោមកៅអីជាច្រើននៅក្បែរចង្ក្រានកំដៅ។

- អង្គុយចុះទៅ ហេរី!- គាត់និយាយ ហើយហេរីបានអង្គុយចុះព្រមទាំងមានអារម្មណ៍ថាភ័យខ្លាចដល់ថ្នាក់មិនអាចរៀបរាប់បាន។

- ជាដំបូង ហេរី ខ្ញុំចង់អរគុណដល់ឯង- លោកដាំប័លដ័រនិយាយ ហើយភ្នែករបស់គាត់បញ្ចេញពន្លឺព្រិចៗ - ឯងច្បាស់ជាបានបង្ហាញនូវភាពស្មោះត្រង់យ៉ាងពិតប្រាកដហើយ នៅក្នុងបន្ទប់សម្ងាត់នោះ ព្រោះថាមានតែដូច្នោះទេទើបអាចហៅ ហ្វ៉ូវយែសឲ្យទៅជួយឯងបាន។

គាត់សម្លឹងមើលទៅបក្សីហ្វេនីកដែលទទះស្លាបរវិចៗ លើជង្គង់របស់គាត់។ ហេរីញញឹមយ៉ាងឆ្គង នៅពេលដែលលោកដាំប័លដ័រសម្លឹងមើលវា។

- ឯងបានជួបនឹងថម រីតដល- សាស្ត្រាចារ្យដាំប័លដ័រនិយាយយ៉ាងម៉ត់ចត់ - ខ្ញុំគិតថា វាប្រហែលជាចាប់អារម្មណ៍ខ្លាំងទៅលើឯងហើយមើលទៅ...

- សាស្ត្រាចារ្យដាំប័លដ័រ...រីតដលបាននិយាយថា ខ្ញុំដូចគាត់ គឺជាភាពដូចគ្នាយ៉ាងចម្លែក គាត់បាននិយាយ...

- ពិតរឺ?- គាត់និយាយព្រមទាំងសម្លឹងទៅហេរី តាមរយៈចិញ្ចើមពណ៌ប្រាក់ដ៏ក្រាស់របស់គាត់ - តើឯងគិតយ៉ាងម៉េចដែរហេរី?

- ខ្ញុំគិតថា ខ្ញុំមិនដូចគាត់នោះទេ- ហេរីនិយាយដំឡើងសំឡេង- ខ្ញុំបានន័យថា...ខ្ញុំស្ថិតនៅក្នុងក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដ័រ ខ្ញុំ...

ប៉ុន្តែវាបានឈប់និយាយ។ មានចម្ងល់មួយបានកើតឡើងនៅក្នុងខួរក្បាលរបស់វា។

- លោកសាស្ត្រាចារ្យ- ហេរីចាប់ផ្តើមនិយាយម្តងទៀតបន្ទាប់ពីឈប់មួយភ្លែត - មួកសិល្ប៍បានប្រាប់ខ្ញុំថា ខ្ញុំ...ខ្ញុំនឹងខ្លាំងប្រសិនបើខ្ញុំនៅក្នុងក្រុមស្លីតឺរីន។ អ្នកគ្រប់គ្នាគិតថា ខ្ញុំជាទាយាទរបស់ស្លីតឺរីនអស់មួយរយៈពេល...ដោយសារតែខ្ញុំអាចនិយាយភាសាពស់បាន...

- ឯងអាចនិយាយភាសាពស់បាន ហេរី- លោកដាំប័លដ័រមានប្រសាសន៍យ៉ាងស្ងៀមស្ងាត់ - ដោយសារតែ ឡត វ៉ុលដឺម៉រ ដែលជាទាយាទស្នងពី សាឡាហ្សា ស្លីធើរីន អាចនិយាយភាសាពស់បាន។ បើខ្ញុំស្មានមិនខុសទេ ឥទ្ធិពលខ្លះរបស់គេបានចូលទៅក្នុងខ្លួនរបស់ឯង នៅយប់ដែលគេធ្វើឲ្យឯងមានស្នាមសម្លាកនេះ។ ខ្ញុំប្រាកដណាស់ថា វាមិនមែនជាអ្វីដែលគេចង់ធ្វើនោះទេ។

- វ៉ុលដឺម៉រ មានដាក់វិញ្ញាណរបស់គេបន្តិចចូលទៅក្នុងខ្លួនខ្ញុំ?- ហេរីនិយាយខ្លាំងៗ។

- វាប្រហែលជាអញ្ចឹងហើយ។

- ដូចនេះ ខ្ញុំគួរតែស្ថិតនៅក្នុងក្រុមស្លីធើរីន- ហេរីនិយាយ ហើយមើលទៅមុខរបស់លោកដាំប័លដ័រ - មួកសិល្ប៍គួរតែអាចមើលឃើញឥទ្ធិពលរបស់ស្លីធើរីននៅក្នុងខ្លួនរបស់ខ្ញុំ ហើយវា...

- ដាក់ឯងចូលទៅក្នុងក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដ័រ- លោកដាំប័លដ័រស្រដីឡើងយ៉ាងស្ងៀមស្ងាត់ដដែល - ស្តាប់ខ្ញុំសិន ហេរី។ ឯងមានឱកាសទទួលបាននូវលក្ខណៈដែល សាឡាហ្សា ស្លីធើរីន បានចែករំលែកទៅឲ្យសិស្សដែលគេបានជ្រើសរើសយ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្ន។ អំណោយដ៏ពិសេសរបស់គេ គឺភាសាពស់ ភាពប៉ិនប្រសប់លៃលក ការប្តេជ្ញាចិត្ត ការមើលស្រាលទៅលើច្បាប់- គាត់និយាយបន្ថែម ធ្វើឲ្យពុកមាត់របស់គាត់ញ័រម្តងទៀត - តែមួកសិល្ប៍បានដាក់ឯងចូលទៅក្នុងក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដ័រ។ ឯងដឹងថាហេតុអ្វីបានជាអញ្ចឹងដែររឺទេ? សាកគិតមើលទៅ!

- វាបានដាក់ខ្ញុំចូលទៅក្នុងក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដ័រ- ហេរីនិយាយមកដោយសំឡេងខ្លាំងៗ - ដោយសារតែខ្ញុំបានសុំកុំឲ្យបញ្ជូនខ្ញុំទៅក្នុងក្រុមស្លីធើរីន...

- *ពិតណាស់*- លោកដាំប័លដ័រនិយាយ ហើយបញ្ចេញស្នាមញញឹមម្តងទៀត - នោះហើយគឺជាអ្វីដែលធ្វើឲ្យឯងខុសឆ្ងាយពី ថម រីតដល។ ហេរី មានតែជម្រើសរបស់យើងប៉ុណ្ណោះ ដែលអាចបង្ហាញថាយើងជានរណាឲ្យពិតប្រាកដ។- ហេរីអង្គុយដោយគ្មានកម្រើកនៅលើកៅអីរបស់វា ហើយស្តាប់យ៉ាងចាប់អារម្មណ៍ - ប្រសិនបើឯងចង់បានភស្តុតាង ដែលបង្ហាញថាឯងជាសមាជិកក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដ័រ ខ្ញុំនឹងបង្ហាញឯងឲ្យបានច្បាស់។

សាស្ត្រាចារ្យដាំប័លដ័របានដើរទៅតុអ្នកស្រីម៉ាកហ្កូណាហ្គាល ហើយលើកដាវប្រាក់ដែលប្រលាក់សុទ្ធតែឈាម ហើយហុចទៅឲ្យហេរី។ ហេរីបានត្រលប់វាយឺតៗ ដែលត្បូងទទឹមនៃដាវនោះឡើងក្តៅឧណ្ហៗដោយសារកំដៅភ្លើងចេញពីចង្ក្រានកំដៅ។ បន្ទាប់មក ហេរីបានឃើញឈ្មោះមួយឆ្លាក់នៅពីក្រោមដង។

ហ្គូឌ្រីក ហ្គ្រីហ្វីនដ័រ។

- មានតែសមាជិកហ្គ្រីហ្វីនដ័រដ៏ពិតប្រាកដប៉ុណ្ណោះ ដែលអាចដកដាវចេញពីមួកនេះបាន ហេរី!- គាត់និយាយយ៉ាងធម្មតា។

អស់រយៈពេលមួយសន្ទុះ ពួកគេទាំងពីរមិននិយាយអ្វីសោះ។ បន្ទាប់មក លោកដាំប័លដ័របានទាញថតតុមួយនៃតុធ្វើការរបស់អ្នកស្រីម៉ាកហ្កូណាហ្គាល ហើយបានដកស្លាបប៉ាកា និងដបទឹកខ្មៅចេញ។

- អ្វីដែលឯងត្រូវការនៅពេលនេះគឺអាហារ និងការសម្រាក។ ខ្ញុំចង់ឲ្យឯងចុះទៅរកអ្វីញ៉ាំ ពេលដែលខ្ញុំសរសេរសំបុត្រទៅអាសកាបាន ដើម្បីសុំឆ្មាំប្រមាញ់របស់យើងត្រលប់មកវិញ។ ខ្ញុំនឹងព្រាងធ្វើការផ្សព្វផ្សាយមួយសម្រាប់ "សារពត៌មានវេទគូ" ផងដែរ- គាត់និយាយបន្ថែមយ៉ាងម៉ត់ចត់ - ហើយយើងនឹងត្រូវការគ្រូបង្រៀនមុខវិជ្ជា ការការពារប្រឆាំងនឹងមន្តអាគមងងឹត ថ្មីម្នាក់ទៀត។ ខ្ញុំនឹងត្រូវបាត់ទៀតហើយ ក្នុងការសំភាសន៍គ្រូថ្មីនោះ មិនថាអញ្ចឹងរឺ?

ហេរីបានក្រោកឡើង ហើយដើរសំដៅទៅទ្វារ។ នៅពេលដែលវាហៀបនឹងបើកទ្វារទៅហើយ ស្រាប់តែទ្វារបានរបើកយ៉ាងខ្លាំង ហើយខ្ទាតប៉ះជញ្ជាំងឮសូរគ្រាំង។

លូស៊ីស មេលហ្វ័យ បានឈរនៅពីមុខនោះ ទាំងទឹកមុខក្តៅក្រហាយ។ មានអ្វីមួយកំពុងតែធ្វើក្រញោនៗនៅពីក្រោមដៃរបស់គាត់ ដែលមានបិតបង់រុំរបួសសឹងតែគ្រប់កន្លែង៖ គឺដុបប៊ី។

- សាយ័ណ្ហសួស្តី លូស៊ីស!- លោកដាំប័លដ័រនិយាយយ៉ាងរីករាយ។

លោកមេលហ្វ័យស្ទើរតែបុកហេរីទៅហើយ នៅពេលដែលគាត់ដើរចូលទៅក្នុងបន្ទប់។ ដុបប៊ីបានរត់យ៉ាងត្របាញ់ជើងពីក្រោយគាត់។ ដុបប៊ីបានឈប់ ហើយបន្ទន់ខ្លួននៅក្បែរជាយអាវខ្លូករបស់គាត់។ ទឹកមុខដ៏គួរឲ្យវេទនាបំផុតបានបង្កប់នៅលើផ្ទៃមុខរបស់វា។

- អញ្ចឹង!- លោកលូស៊ីស មេលហ្វ័យនិយាយជាមួយនឹងខ្សែភ្នែកដ៏សោះកក្រោះ សម្លឹងទៅសាស្រ្តាចារ្យដាំប័លដ័រ - លោកនៅតែត្រលប់មកវិញទៀត។ អភិបាលបានផ្អាកការងាររបស់លោកជាបណ្តោះអាសន្នហើយ ប៉ុន្តែលោកនៅតែចចេសក្នុងការត្រលប់មកហុកវ៉ាតវិញទៀត។

- លោកដឹងទេ លូស៊ីស- លោកដាំប័លដ័រនិយាយដោយញញឹមយ៉ាងស្ងប់ស្ងាត់ - អភិបាលដប់មួយនាក់ផ្សេងទៀតបានទាក់ទងមកខ្ញុំថ្ងៃនេះ។ វាជារបស់មួយដែលសត្វទីទុយបានពាំកាត់ព្យុះព្រិលដើម្បីបញ្ជាក់ប្រាប់ពីការពិត។ ពួកគាត់បានឮថា កូនស្រីរបស់លោកអស៍សឺ វីស្លីត្រូវបានសម្លាប់ ហើយពួកគាត់ចង់ឲ្យខ្ញុំ ត្រលប់មកទីនេះវិញភ្លាម។ មើលទៅ ពួកគេគិតថា ខ្ញុំជាមនុស្សតែម្នាក់គត់ដែលអាចដោះស្រាយរឿងនេះបាន។ ពួកគេក៏បានប្រាប់ខ្ញុំពីពាក្យចចាមអារ៉ាមដ៏ចម្លែកមួយដែរ។ មនុស្សពីរបីនាក់ក្នុងចំនោមពួកគេត្រូវបានលោកគំរាមកំហែងថា នឹងដាក់បណ្តាសាទៅលើគ្រួសាររបស់ពួកគេ ប្រសិនបើពួកគេមិនយល់ព្រមក្នុងការផ្អាកការងាររបស់ខ្ញុំដំបូងគេនោះ។

លោកមេលហ្វ័យបានប្រែទៅជាស្លេកស្លាំងជាងធម្មតា ប៉ុន្តែភ្នែករបស់គាត់នៅតែបង្កប់ភាពក្តៅក្រហាយ។

- អញ្ចឹង តើលោកបានបញ្ឈប់ការវាយប្រហារទាំងនោះបានហើយរឺនៅ?- គាត់ញញឹមមើលងាយ - តើលោកបានចាប់អ្នកនៅពីក្រោយខ្នងរឿងនេះបានហើយរឺនៅ?

- យើងបានធ្វើរួចហើយ- លោកដាំប័លដ័រនិយាយជាមួយស្នាមញញឹម។

- មែនរឺ?- លោកមេលហ្វ័យនិយាយភ្លាមៗ - តើគេជានរណាទៅ?

- គឺមនុស្សតែមួយ ដូចកាលពីលើកមុនដែរ លូស៊ីស- លោកដាំប័លដ័រនិយាយ - ប៉ុន្តែលើកនេះ ឡូត វ៉ុលដឺម៉រ បានលេចឡើងដោយប្រើមនុស្សម្នាក់ផ្សេងៗ និងសៀវភៅកំណត់ហេតុនោះ។

គាត់លើកសៀវភៅកំណត់ហេតុពណ៌ខ្មៅដែលមានប្រហោងនៅចំកណ្តាលទៅជិតលោក មេលហ្វ័យ។ ប៉ុន្តែហេរីវិញ កំពុងតែមើលទៅដុបប៊ី។

ម្រេញគង្វាលនោះកំពុងតែធ្វើអ្វីមួយយ៉ាងចម្លែក។ ភ្នែកធំៗរបស់វាសម្លឹងទៅហេរីដោយចេតនា ដោយវានៅតែចង្អុលទៅសៀវភៅកំណត់ហេតុនោះ ហើយចង្អុលទៅលោកមេលហ្វ័យ ហើយបានវាយខ្លួនឯងយ៉ាងខ្លាំងចំពីលើក្បាលដោយប្រើកណ្តាប់ដៃរបស់វា។

- ខ្ញុំគិតថា...លោកមេលហ្វ័យ- និយាយយឺតៗទៅកាន់លោកដាំប័លដ័រ។

- គឺជាគម្រោងការដ៏ល្អិតល្អន់មួយ- លោកដាំប័លដ័រនិយាយដោយសំឡេងរាបស្មើ និងនៅតែសម្លឹងមើលទៅលោកមេលហ្វ័យ ជាពិសេសគឺភ្នែករបស់គាត់ - ពីព្រោះ ប្រសិនបើមិនមែនហេរីនេះឯង- លោកមេលហ្វ័យងាកទៅរកហេរីយ៉ាងរហ័សជាមួយនឹងការសម្លឹងមើលដ៏គួរឲ្យភ័យខ្លាច - និងមិត្តរបស់គេគឺរ៉ុន ជាអ្នករកឃើញសៀវភៅកំណត់ហេតុនេះទេ ព្រះអើយ អញ្ចឹងកំហុសទាំងអម្បាលម៉ានមិនត្រូវធ្លាក់ទៅលើជីននីទៅហើយ? ច្បាស់ជាគ្មាននរណាម្នាក់នឹងអាចបញ្ជាក់បានថា នាងមិនបានធ្វើដោយមនសិការខ្លួនឯងនោះទេ...

លោកមេលហ្វ័យមិននិយាយអ្វីទាំងអស់។ ទឹកមុខរបស់គាត់បានប្រែភ្លាមដូចជាគេពាក់របាំងមុខអញ្ចឹង។

- សាកគិតទៅមើល!- សាស្ត្រាចារ្យដាំប័លដ័របន្លឺឡើង - តើអ្វីនឹងអាចកើតឡើងទៀត...វីស្លីគឺជាគ្រួសារមានឈាមជ័រជាវេទគូសុទ្ធដែលលេចធ្លោជាងគេរបស់យើង។ សាកស្រមៃអំពីឥទ្ធិពលដែលមានទៅលើលោកអស៍សឺ វីស្លី ហើយនិង ច្បាប់ការពារពួកលោកិយ ទៅមើល ប្រសិនបើត្រូវបានគេរកឃើញថា កូនស្រីរបស់គេជាអ្នកវាយប្រហារ និងសម្លាប់អ្នកដែលមានឈាមជ័រជាពួកលោកិយនោះ។ ជាសំណាងល្អ សៀវភៅកំណត់ហេតុត្រូវបានរកឃើញ ហើយការចងចាំរបស់រីតដលត្រូវបានជូតសំអាតចេញពីសៀវភៅនោះ។ អ្នកណាទៅដឹងថា លទ្ធផលនឹងចេញមកផ្សេងៗពីនេះនោះ...

លោកមេលហ្វ័យបង្ខំខ្លួនឯងឲ្យនិយាយ។

- សំណាងល្អមែន!- គាត់និយាយយ៉ាងតឹងតែង។

ដុបប៊ី ឈរពីក្រោយខ្នងរបស់លោក មេលហ្វ័យ ចេះតែចង្អុលទៅសៀវភៅកំណត់ហេតុ រួចទៅលោកលូស៊ីស មេលហ្វ័យ ហើយវាយខ្លួនឯងចំពីលើក្បាល។

ភ្លាមនោះ ហេរីយល់ន័យរបស់ដុបប៊ីហើយ។ វាងក់ក្បាលទៅកាន់ដុបប៊ី ហើយដុបប៊ីក៏ត្រលប់ទៅកាន់ជ្រុងម្ខាង និងមួលស្លឹកត្រចៀកខ្លួនឯងដើម្បីធ្វើទណ្ឌកម្ម។

- តើលោកចង់ដឹងទេថា តើជីននីទទួលបានសៀវភៅកំណត់ហេតុនេះយ៉ាងដូចម្តេចទេ លោកមេលហ្វ័យ?- ហេរីនិយាយ។

លោកមេលហ្វ័យបានបែរមុខទៅរកវា។

- តើហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំត្រូវដឹងថា នាងបានសៀវភៅកំណត់ហេតុនោះពីណាមក?- គាត់និយាយ។

- ដោយសារតែលោកបានឲ្យសៀវភៅនោះទៅនាង- ហេរីនិយាយ - គឺនៅក្នុងហាងហ្លារីស និងប្លត់។ លោកបានយកសៀវភៅរៀនវិជ្ជានិម្មិតកម្មដ៏ចាស់របស់នាង ហើយដាក់សៀវភៅកំណត់ហេតុនោះចូល មែនដែរឬអត់?

ហេរីបានឃើញដៃដ៏ស្លេករបស់លោកមេលហ្វ័យក្តាប់ហើយលាឡើងវិញ។

- ឯងគ្មានភស្តុតាងទេ- គាត់និយាយតិចៗ។

- ទេ! គ្មាននរណាមានភស្តុតាងឡើយ- លោកដាំប័លដ័រនិយាយទាំងញញឹមទៅកាន់ហេរី - រីតដលបានបាត់ខ្លួនពីក្នុងសៀវភៅនេះទៅហើយ។ ម្យ៉ាងទៀត ខ្ញុំគួរតែឲ្យដំបូន្មានទៅលោកខ្លះ គឺមិនត្រូវឲ្យសំភារៈរបស់ ឡត វ៉ុលដឺម៉រ ទៅនរណាម្នាក់ទេ។ ប្រសិនបើមានអ្វីមួយត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងដៃរបស់អ្នកដែលមិនដឹងអ្វីសោះនោះ ខ្ញុំគិតថា លោក អស៍សឺ វីស្លី នឹងឲ្យពួកយើងធ្វើការតាមដានលោកម្តងទៀតហើយ។

លោកលូស៊ីស មេលហ្វ័យឈរមួយសន្ទុះ។ ហេរីឃើញយ៉ាងច្បាស់ថា ដៃស្តាំរបស់គាត់កំពុងតែកន្ត្រាក់យ៉ាងខ្លាំងហាក់ដូចជាចង់លូកយកចង្កឹះវេទមន្តរបស់គាត់អ៊ីចឹង។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់បានបែរទៅរកម្រេញគង្វាលប្រចាំផ្ទះរបស់គាត់។

- តោះទៅ ដុបប៊ី!

អំណោយសំរាប់ដុបប៊ី

គាត់បានបើកទ្វារ។ នៅពេលដែលដុបប៊ីបានដើរយ៉ាងប្រញាប់ពីក្រោយគាត់ គាត់បានទាត់វាចេញក្រៅតែម្តង។ ពួកគេអាចស្តាប់ឮសំឡេងរបស់ដុបប៊ីស្រែកជាមួយនឹងសេចក្តីឈឺចាប់នៅតាមបណ្តោយផ្លូវរបៀង។ ហេរីឈរមួយសន្ទុះ ហើយព្យាយាមគិត។ បន្ទាប់មកវាបាននឹកឃើញ។

- លោកសាស្ត្រាចារ្យដាំប៊ែលដ័រ- ហេរីនិយាយយ៉ាងប្រញាប់ - តើខ្ញុំអាចឲ្យសៀវភៅកំណត់ហេតុនេះទៅលោកមេលហ្វ័យវិញបានដែរឬទេ?

- ពិតជាបាន ហេរី- គាត់និយាយយ៉ាងស្ងៀមស្ងាត់ - ប៉ុន្តែឲ្យលឿនបន្តិច កុំភ្លេចពិធីជប់លៀងណា!

ហេរីបានកញ្ចក់យកសៀវភៅកំណត់ហេតុនោះ ហើយរត់ចេញទៅក្រៅការិយាល័យ។ វាឮសំឡេងសម្រែកដ៏ឈឺចាប់របស់ដុបប៊ីបន្លឺពេញផ្លូវរបៀង។ ដើម្បីឲ្យគម្រោងការរបស់វាអាចដំណើរការទៅយ៉ាងល្អ ហេរីបានដោះស្បែកជើងមួយចំហៀងរបស់វា ហើយដកចេញនូវស្រោមជើងដែលតូច និងកខ្វក់មួយ ព្រមទាំងដាក់សៀវភៅកំណត់ហេតុចូលទៅក្នុងនោះ។ បន្ទាប់មកវាបានរត់ចុះតាមផ្លូវរបៀងដ៏ងងឹត។

ហេរីតាមទាន់ពួកគេនៅលើផ្នែកខាងលើនៃជណ្តើរ។

- លោកមេលហ្វ័យ- វាដកដង្ហើមញាប់ៗ ហើយដាច់ៗ - ខ្ញុំមានរបស់មួយសម្រាប់លោក។

ហេរីព្យាយាមញាត់ស្រោមជើងដែលធុំក្លិនបន្តិចចូលទៅក្នុងដៃរបស់លូស៊ីស មេលហ្វ័យ។

- តើវា...

លោកមេលហ្វយបានដកស្រោមជើងនោះចេញ ហើយគ្រវាត់វាទៅម្ខាង។ គាត់បង្វែរកែវភ្នែកយ៉ាងខឹងសម្បាចេញពីសៀវភៅដែលខ្ទេចខ្ទីនោះទៅរកហេរី។

- ឯងនឹងជួបរឿងអាក្រក់ដូចឪពុកម្តាយរបស់ឯងនៅថ្ងៃណាមួយ ហេរី ផោតធ័រ- គាត់និយាយយ៉ាងស្រទន់ - ពួកគេគឺជាមនុស្សឆ្កួតដែលចូលចិត្តជ្រៀតជ្រែកក្នុងរឿងរបស់អ្នកដទៃដូចឯងដែរ។

គាត់បានបន្តដំណើរទៅមុខទៀត។

- តោះទៅ ដុបប៊ី! ខ្ញុំប្រាប់ឲ្យដើរទៅ!

ប៉ុន្តែដុបប៊ីមិនកម្រើកទេ។ វាបានរើសស្រោមជើងដែលគួរឲ្យស្អប់ និងធុំក្លិនរបស់ហេរី ហើយសម្លឹងមើលស្រោមជើងនោះហាក់បីដូចជាស្រោមជើងនោះជារតនៈសម្បត្តិដែលរកតម្លៃដាក់គ្មាន។

- លោកម្ចាស់បានឲ្យស្រោមជើងមកដុបប៊ី- ម្រេញគង្វាលនិយាយក្នុងភាពស្រឡាំងកាំង - លោកម្ចាស់បានឲ្យស្រោមជើងមកដុបប៊ី។

- មានរឿអ្វីហ្នឹង?- លោកមេលហ្វ័យនិយាយ - តើឯងនិយាយស្អី?

- ដុបប៊ីទទួលបានស្រោមជើងមួយ- ដុបប៊ីនិយាយដោយមិនចង់ជឿ - លោកម្ចាស់បោះវាចោល ហើយដុបប៊ីបានរើសវាដូចនេះដុបប៊ី...ដុបប៊ីមានសេរីភាពហើយ!

លោកលូស៊ីស មេលហ្វ័យឈរយ៉ាងនឹង ហើយសម្លឹងមើលទៅម្រេញគង្វាល។ បន្ទាប់មក គាត់បានដើរទៅរកហេរី។

- ឯងបានធ្វើឲ្យខ្ញុំបាត់បង់អ្នកបម្រើម្នាក់ហើយ ហេរី!

ប៉ុន្តែដុបប៊ីបានស្រែកឡើងៈ

- លោកមិនអាចប៉ះពាល់ហេរី ផោតធ័របានទេ!

សំឡេងដ៏ខ្លាំងបានផ្ទុះឡើង ហើយលោកមេលហ្វ័យបានប៉ើងទៅក្រោយ។ គាត់ធ្លាក់ពីលើកាំជណ្តើរបីកាំម្តង ហើយធ្លាក់ទៅលើកម្រាលខាងក្រោមដូចជាពំនូកដ៏ខ្ទក់ខ្ទីមួយ។ គាត់បានក្រោកឡើងទាំងមុខស្លេកស្លាំង ហើយដកដំបងវេទមន្តរបស់គាត់ចេញមក តែដុបប៊ីបានលើកម្រាមដៃដ៏វែងរបស់វាគំរាម។

- លោកគួរតែចេញពីទីនេះភ្លាមទៅ!- វានិយាយយ៉ាងក្លាហាន ហើយចង្អុលទៅលោកមេលហ្វ័យ - លោកមិនគួរប៉ះពាល់ហារី ផោតធ័រទេ! លោកគួរតែចេញឥឡូវនេះ!

លូស៊ីស មេលហ្វ័យគ្មានជម្រើសទេ។ ដោយសម្លឹងមើលយ៉ាងក្តៅក្រហាយជាចុងក្រោយទៅពួកគេទាំងពីរនាក់ គាត់បានរលាស់អាវខ្លូករបស់គាត់ ហើយដើរចេញទៅ។

- ហារី ផោតធ័របានធ្វើឲ្យដុបប៊ីមានសេរីភាព!- ម្រេញគង្វាលនិយាយយ៉ាងគ្រលួច ហើយសម្លឹងមើលទៅហារីមិនដាក់ភ្នែក។ ពន្លឺព្រះអាទិត្យបានចាំងចូលទៅក្នុងភ្នែករបស់វា - ហារី ផោតធ័រធ្វើឲ្យដុបប៊ីមានសេរីភាព!

- នេះជារឿងបន្តិចបន្តួចប៉ុណ្ណោះដែលខ្ញុំអាចធ្វើបាន- ហារីនិយាយ ហើយសើច - គ្រាន់តែសន្យាថា ឯងនឹងមិនព្យាយាមជួយសង្គ្រោះជីវិតរបស់ខ្ញុំម្តងទៀតនោះទេ។

មុខរបស់ម្រេញគង្វាលប្រែទៅជាមានស្នាមញញឹម ដែលបញ្ចេញធ្មេញធំៗ។

- ខ្ញុំគ្រាន់តែមានសំនួរចង់សួរឯង- ហារីនិយាយនៅពេលដែលដុបប៊ីរើសយកស្រោមជើងដោយដៃញ័រៗ - ឯងបានប្រាប់ខ្ញុំថា រឿងទាំងនោះគ្មានអ្វីដែលទាក់ទងនឹងជនដែលគេមិនហ៊ានហៅចំឈ្មោះទេ។ ឯងនៅចាំបានទេ?

- វាគឺជាគន្លឹះមួយ- ដុបប៊ីនិយាយ។ ភ្នែករបស់វាកាន់តែធំឡើងហាក់បីដូចជាស្ញែងខ្លាំងណាស់ - ដុបប៊ីបានផ្តល់នូវគន្លឹះមួយដល់ហារី។ មុនពេលដែលគាត់ប្តូរឈ្មោះរបស់គាត់ទៅជា ឡត វ៉ុលដឺម៉រ គាត់អាចមានឈ្មោះដែលគេហៅធម្មតាមួយទៀតលោកដឹងទេ?

- ត្រូវហើយ!- ហារីនិយាយយ៉ាងលឿន - ខ្ញុំត្រូវទៅហើយ ព្រោះខ្ញុំត្រូវចូលរួមពិធីជប់លៀងមួយ ហើយមិត្តរបស់ខ្ញុំហឺម៉ាយអូនី ប្រហែលជាដឹងខ្លួនក្នុងពេលបន្តិចទៀតនេះ។

ដុបប៊ីបានលើកដៃដាក់ជុំវិញចង្កេះរបស់ហារី ហើយអោបវា។

- ហារី ផោតធ័រគឺជាមនុស្សដ៏អស្ចារ្យជាងអ្វីដែលខ្ញុំធ្លាប់ដឹងធ្លាប់ឮទៅទៀត!- វាបន្លឺសំឡេងអណ្តឺតអណ្តក - លាហើយ ហារី ផោតធ័រ!

ដុបប៊ីបានបាត់ខ្លួនទៅជាមួយសំឡេងខ្លាំងមួយ។

★

ហារីធ្លាប់ចូលរួមក្នុងពិធីជប់លៀងបីបួនដងទៅហើយនៅសាលាហុកវ៉ាត ប៉ុន្តែគ្មានពិធីជប់លៀងណាដែលមានសភាពដូចនេះទេ។ អ្នករាល់គ្នាស្ថិតនៅក្នុងសម្លៀកបំពាក់គេងយប់ ហើយពិធីជប់លៀងប្រារព្ធទៅពេញមួយយប់។ ហារីមិនដឹងថាតើរឿងមួយណាល្អជាងមួយណានោះទេ នៅពេលដែលហឺម៉ាយអូនីបានរត់តម្រង់ទៅរកវា ហើយស្រែកថា "ឯងបានដោះស្រាយវាហើយ!" រឺក៏ពេលដែលចាស់ស្ទីនរត់យ៉ាងប្រញាប់ប្រញាល់ចេញពីតុរបស់ក្រុមហាហ្វ័លផហ្វ ដើម្បីចាប់លាក់ដៃរបស់វា ហើយសុំទោសវាសម្រាប់ការចោទប្រកាន់ចំពោះវា រឺមួយក៏ពេលដែលហាហ្គ្រីដបានត្រលប់មកវិញនៅម៉ោងបីកន្លះ ហើយទះស្មាវា និងរ៉ុនយ៉ាងខ្លាំងធ្វើឲ្យពួកគេបុកនឹងចានម្ហូបកំពប់អស់ រឺក៏វាត្រូវរីករាយចំពោះប្អូនរយពិន្ទុរបស់វា និងរ៉ុន ដែលធ្វើឲ្យក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដ័រឈ្នះពានរង្វាន់សម្រាប់ឆ្នាំទីពីរ រឺក៏វាត្រូវរីករាយនៅពេលដែលអ្នកស្រីម៉ាកហ្គូណាហ្គាលបានក្រោកឡើង ហើយប្រាប់ពួកគេថាការប្រលងត្រូវបាន

លុបចោល ដែលជាការសម្រេចចិត្តរបស់សាលា (-មិនគួរទេ!- ហឺម៉ាយអូនីនិយាយ) រីក៏ត្រូវរីករាយនៅពេលដែលលោកសាស្ត្រាចារ្យដាំប័លដ័រប្រកាសថា ឆ្នាំក្រោយនេះ លោកសាស្ត្រាចារ្យឡក់ហាតមិនអាចត្រលប់មកវិញបានទេ។ គាត់ត្រូវតែចាកចេញទៅឆ្ងាយដើម្បីទទួលការចងចាំរបស់គាត់មកវិញ។ គ្រូជាច្រើនបានចូលរួមអបអរសាទរចំពោះដំនឹងនោះ។

- ស័យមែន- រ៉ុននិយាយពេលកំពុងញ៉ាំនំដុតបៀកដំណាប់ - គាត់កំពុងតែចាប់អារម្មណ៍មកលើខ្ញុំហើយ។

★

ពេលវេលានៃរដូវក្តៅដែលនៅសល់ បានកន្លងផុតទៅនៅក្រោមពន្លឺព្រះអាទិត្យយ៉ាងត្រចះត្រចង់។ សាលាហុកវ៉ាតបានត្រលប់មករកសភាពធម្មតាវិញជាមួយនឹងភាពខុសប្លែកតែពីរឺបីតែប៉ុណ្ណោះ គឺថ្នាក់រៀនមុខវិជ្ជាប្រឆាំងនឹងមន្តអាគមងងឹតត្រូវបានលុបចោល (ប៉ុន្តែពួកយើងនៅតែមានកិច្ចការអនុវត្តជាច្រើន- រ៉ុននិយាយប្រាប់ទៅហឺម៉ាយអូនីទាំងមិនពេញចិត្ត) ហើយលោកលូស៊ីស មេលហ្វ័យត្រូវបានបណ្តេញចេញពីតំនែងជាអភិបាលសាលា។ ដ្រាកូលែងដើរពើងទ្រូងនៅក្នុងសាលាទៀតហើយ ផ្ទុយពីអ្វីដែលវាធ្លាប់ធ្វើរាល់ដង។ ម្យ៉ាងទៀត វាមិនសូវសប្បាយចិត្ត ហើយមានទឹកមុខខឹងរហូត។ ផ្ទុយទៅវិញ ជីននី វីស្លីមើលទៅហាក់ដូចជាសប្បាយចិត្តយ៉ាងខ្លាំងជាថ្មីម្តងទៀត។

បន្តិចទៀតនេះដល់ពេលដែលត្រូវធ្វើដំណើរទៅផ្ទះវាតាមរយៈភ្នាក់ងាររថភ្លើងរបស់ហុកវ៉ាត។ ហេរី រ៉ុន ហឺម៉ាយអូនី ហ្វ្រេដ ចច និងជីននីរកបានបន្ទប់រៀងៗខ្លួនហើយ។ ពួកគេត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យសាកល្បងវេទមន្តនៅក្នុងសាលារយៈពេលពីរបីម៉ោងចុងក្រោយ មុនពេលវិស្សមកាល។ ពួកគេបានធ្វើបាបស្នេព ដុតកាំជ្រួចដែលនៅសល់របស់ចច និងហ្វ្រេដ ហើយអនុវត្តការដកហូតអាវុធរបស់គ្នាទៅវិញទៅមកដោយប្រើវេទមន្ត។ ហេរីដូចជាពូកែជាងមុនបន្តិច។

ហេរីបាននឹងឃើញនូវអ្វីមួយនៅពេលដែលពួកគេជិតទៅដល់ចំណតរថភ្លើងឃីញ ក្រុស។

- ជីននី! តើឯងបានឃើញពឿរស៊ីធ្វើអ្វីបានជាវាមិនចង់ឲ្យឯងប្រាប់នរណាម្នាក់នោះ?

- អូ! គឺវាអញ្ចេះទេ- ជីននីនិយាយ ហើយសើច - គឺពឿរស៊ីមានមិត្តស្រី។

ហ្វ្រេដបានធ្វើឲ្យធ្លាក់សៀវភៅជាច្រើនទៅលើក្បាលចច។

- ថាម៉េច?

- នាងគឺជាប្រធានសិស្សរបស់ក្រុមរ៉ាវីនក្លាហ្វឈ្មោះ ពេនេឡុប ក្លៀរវ៉ធើរ- ជីននីនិយាយ - នាងគឺជាមនុស្សដែលគាត់បានផ្ញើសំបុត្រឲ្យអស់រយៈពេលពេញមួយរដូវក្តៅឆ្នាំមុន។ គាត់បានណាត់ជួបនាងនៅគ្រប់ទីកន្លែងនៅក្នុងសាលាហុកវ៉ាតយ៉ាងសម្ងាត់បំផុត។ ថ្ងៃមួយនោះ ខ្ញុំបានដើរចូលទៅក្នុងថ្នាក់ទំនេរមួយចំពេលដែលពួកគេកំពុងតែថើបគ្នា។ គាត់មិនសប្បាយចិត្តយ៉ាងខ្លាំងនៅពេលដែលនាងត្រូវបានវាយប្រហារ។

- សូម្បីតែយល់សប្តិក៏នឹកមិនដល់ដែរ- ហ្វ្រេដនិយាយយ៉ាងភ្ញាក់ផ្អើលដូចថ្ងៃខួបកំណើតរបស់វានឹងឈានមកដល់ក្នុងពេលឆាប់ៗនេះអញ្ចឹង។

- ពិតជាហួសពីការស្មានមែន!- ចចនិយាយ ហើយសើចតិចៗយ៉ាងអាថ៌កំបាំង។

រថភ្លើងបានបន្ថយល្បឿន ហើយទីបញ្ចប់ក៏ឈប់។

ហេរីបានដកស្លាបប៉ាកកា និងក្រដាសស្បែកចៀមបន្តិច ហើយបែរមុខទៅរករ៉ុន និងហឺម៉ាយអូនី។

- នេះហៅថាលេខទូរស័ព្ទ- វាប្រាប់ទៅរ៉ុន ហើយសរសេរយ៉ាងខ្មៀកពីរដង។ វាបានហែកក្រដាសនោះជាពីរ ហើយហុចទៅឲ្យពួកគេម្នាក់ - ខ្ញុំបានបង្រៀនឪពុករបស់ឯងឲ្យចេះប្រើទូរស័ព្ទហើយកាលពីរដូវក្តៅឆ្នាំមុននោះ។ ទូរស័ព្ទទៅខ្ញុំតាមរយៈគ្រួសារឌើស្លីបានទេ? ខ្ញុំមិនអាចទ្រាំរស់ដល់ទៅពីរខែជាមួយនឹងដាត់លីដែលតែងតែ...

- មីងពូរបស់ឯងប្រហែលជាមានមោទនភាពចំពោះឯងហើយ មិនថាអ៊ីចឹងរឺ?- ហឺម៉ាយអូនីនិយាយនៅពេលដែលពួកគេចុះពីលើរថភ្លើង ហើយដើរចូលទៅក្នុងហ្វូងមនុស្សដែលកំពុងតែដើរទៅកាន់របាំងវេទមន្ត - នៅពេលដែលពួកគាត់ដឹងថា ឯងបានធ្វើអ្វីខ្លះក្នុងឆ្នាំនេះ។

- មោទនភាព?- ហេរីនិយាយ - ឯងឆ្កួតទេរឺ? កាលពីពេលនោះ ខ្ញុំអាចនឹងស្លាប់បានគ្រប់ពេល។ ប្រសិនបើពួកគេដឹងថា ខ្ញុំបែរជាមិនស្លាប់វិញនោះ ពួកគេច្បាស់ជាខឹងដាច់ក្បាលដាច់កន្ទុយទៀតជាមិនខាន...

ពួកគេបានដើរព្រមគ្នាសំដៅទៅរកច្រកចូលដែលនាំទៅកាន់ពិភពពួកលោកិយ។

-ចប់-